

Mit csinálsz itt?

(What Does Thou Here?)

1959. március 1. este Jeffersonville, IN

1 Köszönöm, Neville testvér. Ahogy ma reggel mondtam, mindig jó eljönni az Úr házába. Valahogy gondolatomban volt, hogy kihívjam ma este a kis hölgyet, hogy elénekeljen nekünk egy éneket, amit hallottam, hogy a múltkor nálunk énekelt. Azt hiszem, még van rá időnk, ha ő is hajlandó rá. Miss Jeffries^[dzsefriz], mit gondolsz arról, arról a kis énekről, amit ott énekeltél; Bejöttem és hallottam, amint éppen azt énekli és nagyon tetszett. És remélem, nem hozlak zavarba, ha megkérlek, hogy újra elénekelj azt. „Mondd el nekem az Ő Nevét,” vagy valami hasonló. Ez az? Szeretném újra hallani. Tudom, hogy mindannyian élvezni fogjátok.

[Jeffries testvérnő elénekli a „Mondd el nekem újra az Ő Nevét” kezdetű éneket.]

2 Ó, én egyszerűen szeretem ezt. Szeretem az Ő nevét. Tudjátok, mi készítetett engem arra, hogy megkérjem ezt a kis hölgyet, hogy elénekelje? Ő az én kislányomnak, Rebekának egy iskolatársa. Hátral voltam valahol a minap reggel, a szobában és hallottam, amint énekel és azt gondoltam: „Hát, valamikor megkérem majd, hogy énekelje el azt gyülekezetben.”

3 Útközben, ahogy épp iskolába vittem a gyerekeket, beszéltem vele az éneklésről. És ő azt mondta: „Csak felébredtem....” Lehet, hogy nem ugyanazokkal a szavakkal fejezem ki. De azt mondta: „Felébredtem múltkor éjszaka, és amint az ágyban voltam, arra az énekekre gondoltam. És az olyan nagy áldás volt számomra.”

4 Nos, gondoltam, ez rendkívüli dolog, hogy egy tizenéves lány arról beszél, hogy a Szent Lélek megáldotta őt, különösen ebben a közösségben, ebben a városban. Több ilyen tizenéves lányra van szükségünk. Tényleg. És ez a másik kicsi lány is, aki ezelőtt énekelt itt, pár percre (nem tudom a nevét), de élveztem hallgatni azokat a gyermekeket, azokat a tizenéves kislányokat, ahogy énekeltek.

Tudjátok, az út, amit járunk, példát jelent másoknak. Ez valóban így van.

5 Van egy régi történet Angliából, évekkel ezelőttről... Volt egy ember; gondolta, elmegy szórakozni és iszik egy kis baráti italt karácsony idején, csak

a társaság miatt. És elment a szomszédokkal és ajándékokat cseréltek. És mindenki azt mondogatta neki: „John, csak ebből igyál egy pohárral.” És egy korty itt, egy korty ott és nagyon berúgott. Hazafelé 15 centis hóban vezetett az útja. És az ő kicsi fia követte őt. Nem tudta felvenni, túl részeg volt hozzá. Épp hazafelé tartott, amikor megfordult és észrevette, hogy a kicsi fiú majdnem elsüllyed a hóban. Azt kérdezte: „Fiam, miért tántorogsz a hóban?”

Azt mondta: „Apa, a te lábnyomaidat próbálom követni.”

Ekkor a karjaiba vette a kis legényt és azt mondta: „Istenem, a mai naptól fogva soha többé nem iszok egyetlen italt sem.”

6 Valaki a te lábnyomaidat is követni fogja. Járjunk azon az egyenes úton a bölcsőtől a Golgotáig. Ezek azok a lábnyomok, amin akarjuk, hogy ők is járjanak.

7 Most, én tudom, hogy ma este úrvacsorai este van és csak egy rövid időt veszek, hogy szóljak hozzátok az Igéből. És én szeretek Róla beszélni, mert Ő annyira valóságos nekem.

8 Olvastam egy kis újságcikket nemrég, újra a lányokra gondolva, kint, Nyugaton történt. Volt egy... Egy komor, viharos estén, erős szélvihar idején, volt néhány ember, aki ima-összejevetelt tartott. És az, aki az imaalkalmat vezette, egy nagyon vonzó kis hölgy volt. Nem gondolva a veszélyre, amibe kerülhet, a kis város másik végén lakott.

9 És általában sok ember járta az utcákat akkor, estidőben, amikor vége lett az imaalkalomnak. Az Úrnak énekeltek és szíveik telve voltak boldogsággal. És úgy hiszem, mindannyian úgy érezhették magukat, mint Beeler^[bilör] testvér a múltkor, amikor bizonyosságot tett — egyszerűen olyan boldog volt, hogy nem tudta visszatartani az örömet, és kellett hagynia, hogy valahogy kijöjjön.

10 Miután elhangzott az utolsó „Ámen”, mind elindultak hazafelé. És a kis fiatal hölgy felvette a kabátját, felhajtotta a gallért és becsatolta elől és elindult az utcán. Ekkor rádöbbsent, hogy a hideg éjszaka miatt mindenki a kandalló mellé húzódott és egyedül találta magát az utcákon.

11 Ekkor valamilyen veszélyérzés tört rá. Tudjátok, annyira örülök, hogy a Szent Lélek tud minket figyelmeztetni olyan dolgokról, amik jönnek, hogy kimenekülhessünk azokból a veszélyekből.

12 És ő soha nem gondolt arra, hogy félnie kellene, csak elkezdte énekelni azt a régi éneket: „Nem, soha nem vagyok egyedül”. És ahogy továbbment, át

a városon, úgy tűnt, senki nem fogja megzavarni, mégis hirtelen, újra rátört az az erős félelem. És ekkor odanézett; ott a közelben, állt egy igazán borzalmas kinézetű ember, aki épp őt figyelte, majd kitárt karokkal elindult felé.

13 Nem maradt út a menekülésre. És ez egy igaz történet. Így nem tudott elfutni; úgyis elkapná. Csak egy dolog maradt. Nem is kiálthatott; annyira sűvítettek a szelek, hogy testét majdnem felkapták a földről. Senki nem hallaná és a hó is vakító volt. Csak egy dolog maradt; imádkozni. Így halkan suttogva egy imát küldött Isten felé.

14 És azt mondta, soha nem jött rá, honnan, de hirtelen az ajtó mellett ott termett egy hatalmas kutya, felborzolt szőrrel. Odasétált a lány mellé, majd átment arra az oldalra, ahol a férfi volt és félelmetes morgásba kezdett, amint elhaladt a férfi mellett. És amint a férfi elment útjára, a kutya megfordult, visszament és lefeküdt az ajtóban.

15 Isten vigyáz az Övéire. Isten... Néha még egy kutyán, vagy egy állaton keresztül vagy más módon is munkálkodik, hogy bemutassa az Ő dicsőségét és védelmét. Olyan boldog vagyok, hogy ismerhetem Őt a bűneim bocsánatában azzal a bizonyossággal, hogy a bűneim a Vér alatt vannak, amint naponta megvallom azokat Neki.

16 Ma reggel az üzenetben lehet, hogy kissé érdesnek, vagy durvának tűntem. Az nem igazán egy gyógyítási összejegyzetle való szövegrész. De már elég sokat éltem ahhoz, hogy tudjam, Tony testvér: Ha egy ember csak azt teszi, amire vezetést érez, Isten gondoskodni fog a többiről egy mesteri módon. Itt először történt így. Szokás szerint imakártyákat adunk ki és felállítjuk az embereket, de a Szent Lélek készítésére megkérdeztem, hány idegen van az épületben és az teljesen tele volt. És aztán Ő megmondta nekik a kívánságaikat és kijelentette a gyógyulásukat és így tovább. Ez egyszerűen azt mutatja, hogy az engedelmesség jobb, mint az áldozat, hallgatni az... mint a kosok kövérje.

Tehát ma este egy kis Íráshelyet választottam, hogy egy pár pillanatig arról beszéljek. És mielőtt azt tesszük, hajtsuk meg a fejünket egy pillanatra imában.

17 Uram, te Isten vagy mindörökké. És mi köszönjük Neked és dicsérünk Téged azért a kiváltságért, hogy mi jöhetünk Eléd az imádság útján; tudva ezt először, hogy megígérted nekünk, hogy „Ha bármit kértek az Én nevemben, meg fogom tenni.” És bizonyosságunk van, hogy megadod a kérésünket.

18 És már annyi minden el lett végezve ma este, hogy úgy érezzük, hogy ha bezárnánk a szolgálatot és hazamennénk, elmondhatnánk, hogy jó volt itt lenni. Halljuk Sion énekeit énekelve a közönség által, hallhatjuk, ahogyan az emberek felemelik hangjukat imában, elmélkedésben és énekekben. És az Írások azt mondják: „lelki énekeket énekelvén és dicséretet mondván szívetekben.” Hallva ezeket a kis tizenéves lányokat, ebben a sötét órában, amelyben élünk, ahogy ezt ma kifejezte nekünk Beeler testvér, hallgatva, amint ők Sion dalait éneklük... Hallani Beeler testvért, amint ő kifejezi Feléd, hogy mennyire nagyra becsül Téged és azt, amit Te tettél és hogy hogyan tetted bénulttá, hogy rájöjjön erre. Mit tenne ő most az ő karja nélkül? Ez egyszerűen azt mutatja, hogy mi meg vagyunk védve a Te kegyelmed és erőd által.

19 Hadd vigyázzunk ma mindannyian, Uram, mivel hiszem, hogy itt az idő, hogy számadást készítsünk, itt az idő a megvizsgálásra, mert nem tudjuk, melyik időben megyünk majd el. Talán később van, mint gondolnánk. Ezért vizsgáljuk meg a mi útjainkat ma este és a mi gondolatainkat.

20 És imádkozunk, hogy Te szólj hozzánk egy pár pillanatra az Igéből és utána áldd meg az úrvacsorai szolgálatot, ahogyan vesszük ennek a kóser kenyérnek a megtört darabjait és a bort, ami jelképezi a Te megtört tested és kiontott véred, a mi bűneink bocsánatára.

21 A mi szeretett pásztorunk ma este nem érezte magát túl jól. De a telefonbeszélgetésünkben ő az oltárra helyezte azt. Biztos vagyok benne, hogy elfogadod azt, Uram. És én még egy imát felajánlok érte, mivel szeretjük őt és szükségünk van rá. Imádkozunk érte és az ő családjáért és minden családjáért, ami itt van és minden kimondott kérésért ma este és a csendben elhangzottakért is. Áldj meg minket továbbra is az összejövételeken, mivel mi ezt Jézus, a Te Fiad nevében kérjük. Ámen.

22 Csak egy kis Igerészt szeretnék itt felolvasni az 1Királyok tizenkilencedik részében, a kilencedik verstől kezdve.

És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És ímé lőn az Úrnak beszéde ő hozzá és...monda néki: Mit csinálsz itt, Illés?

Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek...

És monda: Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, amely a

hegyeket megszaggatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem.

És a földindulás után...tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék.

És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállt a barlang ajtajában, és ímé szózat lőn ő hozzá, amely ezt mondá: Mit csinálsz itt, Illés?

Ezt akarom venni szövegnek egy pár pillanatra: „Mit csinálsz itt, Illés?”

23 Illésnek nehéz napja volt. Volt a Karmel hegyen. Láttá, ahogy lejött Isten dicsősége. Imádkozott és tűz jött le a mennyből és aztán imádkozott és eső jött a földre. És mindezen feszültség alatt az idegei majdnem összeomlottak. Ó, mennyire együttérzek vele.

24 És itt azt találjuk, hogy ő először egy visszacsúszott emberekből álló nemzetnek prédikál és egy Jézabelnek, aki a maga útját akarta. És az emberek eljutottak egy helyre, ahol elhagyták Istent, elhagyták az összes ígéretét és az összes parancsolatát és többé nem tartották meg a törvényeit és egyáltalán nem foglalkoztak Vele.

25 És Illés, mindezek közepette, nem tudott kompromisszumot kötni. Hűségesen ki kellett állnia a meggyőződése mellett. Ó, mennyire tükrözi ez a mai napot.

26 És nekik volt ott egy királynőjük, akit Jézabelnek hívtak és ő félrevezette Izrael összes gyermekét a modern, szélsőséges életmódjával. Rávette őket, hogy paráználkodjanak és gonosz dolgokat tegyenek. Nem jó párhuzam ez mára?

27 De Illés, mindezek közben... Még akkor is, ha Izrael gyermekei közül sokan, több ezren kompromisszumot kötöttek és akarták azt a modern életmódot követni. Mégis, Illés nem akart kompromisszumot kötni. Megmondta Jézabelnek, hogy hol az ő helye és hogyan kell cselekednie. Ó, ő gyűlölte azt a prófétát. De mindegy, hogy nem tartott rá igényt, ő akkor is a pásztor volt.

28 Ó, sokszor nem akarják elfogadni, de egy Istentől küldött ember egy közösségben az egész közösség pásztor. Akár baptista, presbiteriánus, vagy mindegy, hogy ki, Isten felkeni az Ő emberét és ő nem fog kompromisszumot kötni. És az emberek néha gyűlölik, mert ő kiáll az igazságért. De mégis, ő Isten pásztor arra az órára.

29 Ó, ő (Jézabel) megvetette őt. Mindent megtett volna, amit csak tudott, hogy megölje. De mégis, ő hűséges volt Isten alapelveihez, Isten mércéjéhez. Az ő modern zsúriai és összejövetelei és az arcfestése és a ruháinak viselése beszennyezte a nemzetet.

30 Az öreg Illésnek nem volt könnyű. Megmondta neki pontosan, hogy hol állt. Isten, küldj nekünk még néhány Illést ezen a napon, akik nem kötnek kompromisszumot a bűnnel, valakit, aki az igazságot fogja prédikálni, nem számít, mennyire fáj. Istennek még mindig vannak szolgái minden közösségben, akik nem fognak kompromisszumot kötni a világ dolgaival. Illés nem szerette a dolgok modern divatját, ezért igazán kitartott Isten mellett.

31 És eljött a megmérettetés. És a megmérettetés újra eljön. És Illés fenn a Karmel hegyen, amikor azok azt gondolták, hogy a csodák napjai elmúltak és semmi olyasmi nincs már, mint a csodák, volt egy ember, aki hitt abban. És azt mondta: „Hozzátok ide az összes prófétáitokat! Hozzátok fel őket ide a hegyre és bizonyítsuk be és lássuk meg, kicsoda az Isten!” Nagyon szeretem azt az Igehelyet.

32 Ó, ha valaha is volt idő és hely, hogy Istennek a valódi ereje megmutatkozzon, az ma van. Bizonyítsuk be, hogy kicsoda Isten. Ha a műveltség a kiút a szabadságra, miért nem tesz valamit? Ha a társadalmi helyzet és így tovább a kiút, miért nem tesz valamit?

33 Ha fizetünk a többi nemzetnek, hogy barátaink legyenek és azt találjuk, hogy ellenünk fordulnak, amint csak tudnak... És te nem vehetsz pénzen barátságot. A barátság Isten ajándéka.

34 Ha a nagy gyülekezetek, a nagy tanítók a kiút, akkor miért nincs nekünk több Istenből a közösségeinkben? Miért van az, hogy állandóan hátrafelé megyünk? Ha az oktatási program és a jól képzett szószék és a jól képzett kórus... És állandóan csak egyre messzebb kerülünk Istentől mindig. Akkor az nem fog működni.

35 Mit tett a tudomány? A tudomány... Azt mondom, eljön majd az idő, amikor a tudomány meg tudja majd tenni *ezt* és *azt*. Mit tettek ők eddig? Elvittek minket egy helyre, ahol elpusztítják az egész világot. Mit csinálnak most? Megnyomorítják a világot ahelyett, hogy jobbá tennék.

36 Nemrég, amikor Al Ferrar^[öl ferör] kapitány az FBI-tól, aki az Egyesült Államok fiatalkorúival foglalkozik, beszélgetett velem az irodájában miután Krisztushoz vezettem őt egy lőteremben. Azt mondta: „Branham testvér, én baptista vagyok. Hallom, te is baptista voltál.”

Azt mondtam: „Igen uram.”

Azt mondta: „De nincs meg nekem az a Szent Lélek, amiről te beszélsz.” Azt mondta: „Gondolod, hogy az az enyém lehet?”

Azt mondtam. „Igen uram.”

37 Azt mondta: „Nos, foglalok egy szép lakosztályt valahol egy szép hotelszobában. És menjünk fel oda te és én és talán Ő eljön majd a hotelszobába és betölt az Ő Szellemével.”

Azt mondtam: „Nem kell, hogy hotel lakosztálya legyen.”

Azt mondta: „Nos, hol találkozna Ő velem?”

Azt mondtam: „Éppen itt.”

Azt mondta: „Ő nem jön ebbe a terembe, ugye, egy lőterembe itt?

38 Azt mondtam: „Az egyikért elment egy bálna gyomrába, a másikért egy tüzes kemencébe. Ő bármilyen helyszínen találkozik veled, ahol te találkozni akarsz Vele.”

39 Biztosan. Isten akar veled találkozni; Ő meg akarja azt beszélni veled. Ő eljön oda, ahol te vagy.

40 Tehát, Jézabel megfertőzte az országot és Illés idegei pattanásig feszültek. És ő nagy csodákat tett és jeleket mutatott be fenn a hegyen, hogy bizonyítsa, hogy Isten még mindig Isten és képes csoda által válaszolni. És mi lett az eredménye? Veszélybe sodorta a saját életét. Mit hozott ez? Egy világméretű ébredés helyett fenyegetést hozott az életére. Jézabel, amikor Aháb elmondta neki ezeket a dolgokat, azt mondta: „Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segíljenek, ha holnap este ilyenkorra nem vágom le a fejét.”

41 És Illés, aki Istentől való szívvel próbálta megmutatni az embereknek, hogy Isten még mindig Isten és az fordítva sült el. És ő kifutott a pusztaságba, amikor meghallotta. És ott feküdt a rekettyebokor alatt (Károli: fenyőfa alatt – a ford.) megpróbálva vigaszt találni. Ő elküldte a szolgáját és ő elment.

42 Tehát a történetünk három különböző helyen játszódik: Az egyik a Kármel Hegye; a következő a rekettyebokor alatt; és a harmadik hely, ahol Isten találkozott vele, az egy barlangban volt.

43 És ez nagyon különös; tudja a pásztor itt és a többi szolgáló. Figyeld meg, hogy a Kármel Hegyeid után lesz majd neked egy rekettyebokrod is. Mindig, amikor valaki kap egy áldást és Isten ereje kiárad és tesz valamit érted, vigyázz; Sátán nyomon van. Csak emlékezz, a következő nap — az a hétfő egy

jó vasárnap után — egy kemény dolog lesz, mert ő megpróbál mindent megtenni, amit csak tud, hogy kiverje belőled azt a bizonyosságot, amit a Szent Lélek beléd sugallt az előző napon.

44 Tehát Illésnek nagy napja volt. És ő mindenképpen ideges volt. Minden próféta az - őket örültnek tekintették, Jézus Krisztust is örültnek tekintették. Az köznép minden egyes apostolt örültnek tekintett, mivel a szolgálatuk annyira természetfölötti volt, hogy az emberek azt gondolták, elment az eszük. Mindenkit, aki istenfélő életet él Krisztus Jézusban, üldözni fognak. Más emberré leszel.

45 Ahogy Beeler testvér mondta az ő jeléről hátul, ha újjászületsz, új teremtéssé válsz Krisztusban. A régi dolgok elmúltak. A világ testi dolgai nem tudnak többé fogva tartani és te sem tudod azokat többé tartani, amikor átmentél a halálból az életre. Amikor Isten megragad egy embert, az első dolog, amit Ő tesz a gyülekezetben az, hogy átviszi a világiasságból a szentségbe. És Ő átviszi a halálból az életbe. Újjászületik. Az új. A gondolatai újak. Amire ma szükségünk van, az egy ilyen ébredés. Ez tényleg igaz.

46 Ó, volt nekünk egy megmártózás a Szellembe. Voltak szellemi áldásaink és szellemi felemelkedéseink. De arra nincs többé szükségünk; az Élő Isten Szellemének újjáéledésére van szükségünk az emberek szíveiben. Nem kell olyan sok megmártózás a Szellembe, vagy szellemi ébredés; egy újjáéledésre van szükségünk. Élesszük fel, amink van, nem egy Szellemi ébredés. Néha az vegyes tömegeket vonz. De szükségünk van egy újjáéledésére, ami megrostál, leráz, megszűr minden dolgot. Mint amikor a tengerparton állunk.

47 Beszéltem néhány testvérrel ott, Puerto Rico-ban pár hete. Ekkor láttam a nagy tengert nagy viharban, a hullámok magasabbak voltak, mint ez az imaház. És azt mondtam: „Tudjátok? Nincs egy cseppel sem több benne, mint amikor tökéletesen csendes.” Nos, mit tesz az a nagy háborgás és dobálás és... Mit jelent az? Kidobja belőle az összes szemetet a partra.

48 Ez az, amire a gyülekezetnek szüksége van, egy feléledésre, hogy kirázzon belőle minden világiasságot és a világ dolgait és visszahozza a tisztaságot és Isten szentségét a híveinek szívébe: Alázatot. Ó, ha az emberek nem kapnak ébredést néha-néha a szellemükbe, rögtön annyira testiek és közömbösek lesznek, hogy végül önfejűvé, keménnyé és önigazulttá válnak.

49 Olvasnak és tanulnak. És az jó, de mégsem erről van szó. Te többet tudsz az Igéről. Jó ismerni az Igét, de még jobb ismerni az Ige Szerzőjét. Látjátok, az

a kis valami, amit kihagysz, az a valami a szívben az, ami azzá tesz, aki vagy. Ez az a dolog.

50 És mondom nektek, Illés az idegei határán egyébként is – mindig sajnáltam őt – az idegei már majdnem összeomlottak úgy is és az a nagy ütés Jézabtól pontot tett a csapás végére. Azután elfutott és a pusztába ment és lefeküdt a rekettyebokor alá.

51 Ó, az a megtapasztalás a rekettyebokornál! Sokan közülünk a rekettyebokor alatt találjuk magunkat. Sokszor oda juttatom magam, egy helyre, ahol nem tudod, mitévő legyél. El vagy keseredve. Őszintén, én éppen most is ott vagyok és azon tűnődöm: „Ó, Istenem, vajon mit akarsz, hogy tegyek.”

52 Tudjátok, az emberek, akik a rekettyebokor alatt vannak olyanok, mint Illés; szeretnek aludni. Több fáradt embernek prédikálok, mint bárki a világon. Az emberek annyira meg vannak fáradva. Ők annyira feszültek értelmileg, hogy mindenütt megtöltik az elmegyógyintézeteket és a kórházakat. Olyan ideges állapotba jutottak, hogy nem tudják, mit is hisznek és mit nem. Csak ott fekszenek; nem tudják, mit tegyenek. Ó, ez olyan szomorú látvány.

53 Hallgass ide, testvérem. Azt nem tudod kiinni magadból és nem tudod kikiabálni magadból. Nem is tudsz addig kártyázni, míg az eltompítja. És tarthatnál ezer sziesztát is, hogy megpróbáld kialudni magadból, nem tudod megtenni. A mi összes kis gyógymódunk csak a tüneteken segít. Kell, hogy meglegyen nekünk a gyógyszer a betegségre. Kell nekünk egy... A világ összes pszichiátere sem tudná meggyógyítani. [Branham testvér háromszor kopog.] Az csak a tüneteken segít. A gyógyszer Jézus Krisztus vérében van, nem egy tengerparti pihenés, nem egy himnusz... vagy kórusok, amik himnuszokat énekelnek. Ez az, amit ma próbálunk csinálni: Kiénekelni magunkból.

54 Ó, olyanok akarunk lenni, mint Jones-ék ^[dzsónszék]. [Utalás egy angol közmondásra: „Lépést tartani Jones-ékkel”. Jelentése: Nem lemaradni a többiektől. – a ford.] És megpróbálunk valamit máshogy csinálni, megpróbáljuk műveltséggel kiadni magunkból. Csak egyetlen út van, hogy azt megtegyed; nézz szembe a tényekkel. Így van. Ó, ha ideges és elkeseredett vagy, ne egy gyülekezethez csatlakozz; gyere Krisztushoz. Ez az egyetlen gyógymód. Ne próbálkozz új lappal indulni; egyszerűen kapj új életet. Krisztus a válasz.

55 Ott feküdt a rekettyebokor alatt. Nem tudta, mit tegyen. Az idegei tönkrementek; remegett. Sírt is, kétségkívül. És szörnyű állapotban volt. Sokan

eljutottunk már azokra a helyekre, főleg, egy kármel-hegyi megtapasztalás után.

56 A valaki megkérdezett engem erről a minap. És hogy van az, hogy... Mit... mit lehet tennünk olyankor? Csak egy dolgot tehetsz: Szánd oda magad Istennek.

57 És tudom, hogy egy ember képes túl sokat dolgozni, és egy ember képes túl keveset dolgozni. Egy ember... Isten tudta, hogy ennek az embernek táplálékra van szüksége. Ennek kellett valamit. És ezen a helyen, ahol feküdt, Istennek tennie kellett érte valamit. Istennek tenni kell valamit minden emberért, aki a rekettyebokor alá jön, vagy amúgy darabjaira esik. Neki kell ezt megtenni. Ha az Ő szolgája, aki a rekettyebokor alatt fekszik ott, és nem tudja, mit tegyen és küldetése van. Illés azt mondta: „Ó, Uram, engedj meghalnom.”

58 Voltak már ilyen érzéseim, miután kijöttem egy összeövetelről. Úgy látszott, én próbálkoztam és prédikáltam és könyörögtem és győzködtem. És láttam, ahogy az Úr Angyala végigsöpört egy összeövetelen és jeleket és csodákat tett majd az autóban ülve kint hallom őket kiáltani: „Semmi más nem volt, mint pszichológia; semmi egyéb. Semmi más. Az mind sületlenség.”

59 Ó, akkor bemászok a rekettyebokor alá és kiáltok: „Uram, Te mit... Miért engedted, hogy azt tegyem?” Mit lehet tenni, mégis mindannyian találkozunk azokkal a megtapasztalásokkal. De Jehova irgalma az Ő szolgájához: Isten ismeri a próbáidat. Csak tudd ezt: Ő mindent tud arról.

60 Tehát Ő lejön. Tudja, hogy a szolgájának pihenésre van szüksége. Ezért elaltatja egy kis időre, amíg ott fekszik, várva, hogy felépüljön, vagy halálért könyörög. „Uram, az atyáim előtttem haltak meg és most vedd az én életemet. Eleget tettem. A nemes harcot megharcoltam. Befejeztem a pályát.” Mégis, volt még munka, amit el kellett végezni. Isten még nem fejezte be a dolgát a prófétájával. Még mindig volt dolga.

61 Nem számít, mennyire kiáltunk és *ezt, azt, vagy amazt* gondoljuk, semmi nem vihet el minket, amíg Isten nem ért a végére velünk. Annyira örülök, hogy tudhatom ezt.

62 Néha úgy érzed, ahogy én is tettem egyszer, pisztolyt fogtam a fejemhez, hogy öngyilkosságot kövessek el, de nem sikerült. Levettem a kesztyűmet, hogy rátegyem egy magasfeszültségű vezetékre, ahol dolgoztam, de nem sikerült. Valami mindig megtartott. Ugyanaz az Isten, aki Illéssel volt, ugyanaz ma is. Ő látott engem a rekettyebokor alatt, amíg a feleségem és kisbabám ott

feküdt a sírban és az apám és a sógorom, amikor már én is majdnem elmentem. Ott feküdtem a rekettyebokor alatt. Az kemény. És eljutottam egy helyre, ahol annyira magamon kívül voltam, hogy megpróbáltam egy puskával szétlőni az agyam, de nem ment. Látjátok, van még munka, amit el kell végezni. Valamit el kell végezni még; Isten még nem fejezte be. Ő mindig vigyázni fog rád.

63 Szegény, megfáradt, kimerült szolga; Ő látta őt. Ő tudta, hol van. Ő tudja, hol vagy éjszaka. Talán egy rekettyebokor alatt vagy, mindennek vége. De emlékezz, Ő tudja, hol vagy. Nincs szükségünk túl sok újra-elszámoltatásra.

64 Mint ahogy a szinesbőrű asszony mondta lenn, Délen. Balesete volt; elütötte egy autó. És nagyon megsérült. És az ügyvéd azt kérdezte: „Akar pert indítani a károkért?”

Azt mondta: „Isten őrizz, nem, kedves.” Azt mondta: „Elég károm volt; most már javulást akarok.”

65 És úgy gondolom, ő jól szólott e közösség és e gyülekezet nevében és e pokolra tartó Amerika nevében. Az nem lecsúszott; annak már vége. Az nem úton van a pokol felé; az már elérte a poklot. Az nem... el fog veszni; az már el van veszve. Nem kell pert indítania a károkért; javításra van szüksége. Ez az igazság. Ő tudja, hol vagy. Ő tudja, hol fekszel.

66 És Ő küldött egy angyalt. És az angyal megérintette őt és ő elaludt. És amikor felébredt, ott voltak kis kukorica pogácsák, vagy valamilyen pogácsák megsütve, amik mellette heverték. És Ő így szólt: „Illés, kelj fel és egyél.” Ott van Isten kegyelme az Ő szolgája felé. Látjátok, Ő megpihentette.

67 Tudjátok, Jézus azt mondta: „Gyertek félre a pusztába és pihenjünk meg egy rövid időre.” Néhányan ezek közül a fickók közül azt hiszik, hogy neked nincs szükséged pihenésre és azt találjuk, hogy ők nagyon hamar ki is égnek. Ha nem gondolják... pihenni, valahol zátonyra futva találják magukat. Úgy gondolom, ott van a testvérünk, Billy Graham is ma este próbálva túllőni a célon.

68 Ezek az emberi testek erősek, de szükségük van pihenésre. Akkor pihensz egy kicsit és elmehetsz valahova és ők kritizálni fognak téged mondván: „Azt hittem, ő egy prédikátor. Nézd csak, amott, a parton van és horgászik” vagy valami ilyesmi. De az nem számít. Jehova gondját viseli az övéinek.

69 És amint ott feküdt a fa alatt, fáradtan és idegesen, Isten megnyugtatta az idegeit. Ő enni adott neki. Újból felébresztette és újra enni adott neki, majd

ismét elaltatta. Tudjátok, gyakran eltűnődtem azon, hogy mi lehetett azokban a pogácsákban. Milyen vitaminokat tehetett azokba a pogácsákba? Mégis... bármi is volt abban, kitartott negyven nap és negyven éjjel. Ő azoknak a pogácsáknak az erejétől járt.

70 Isten tudja ma este, hogy nekem is szükségem van néhányra. És biztos vagyok benne, hogy ennek a gyülekezetnek is szüksége van néhányra. Jöjjetek félre, távol a világtól és pihenjünk meg egy időre. Beszélgessünk egy ideig.

71 „Neked nincs időd pihenésre.” – mondod. John Wesley is mondta egyszer. Azt mondta: „Félek pihenni; nincs időm a pihenésre.” És összetörve találod magad, ha nem tartod meg ezeket a pihenőket.

72 És úgy találjuk, hogy ő ment negyven nap és negyven éjjel és Isten rátalált ott állva... vagyis ő visszavonult egy barlangba. És Isten fel akarta keltetni a figyelmét, így egy nagy vihar vonult el és megszagatta a hegyeket. Olyan erőteljes volt, hogy a sziklákat is megrázta. De Isten nem volt a viharban. Az Isten előtt járt. És azután jött újra egy óriási földrengés, ami megrázta a földet. De mégis, Isten nem volt a földrengésben. És jött egy tűz, de Isten nem volt a tűzben. És azután jött egy halk, szelíd hang és Isten benne volt a hangban.

73 És testvér, testvérnő, elég hosszú ideig voltam a barlangban és ti is, hogy tudjuk, hogy sok földrengés rázkódott körülöttünk, sok zaj és fontoskodás és zűrzavar és efféle dolgok és nagy összejövetelek, de hol volt Isten azokban.

74 Ezért mondtam, amit mondtam ma reggel. Jönnie kell valami mélyebbnek, mint a gyógyító szolgálat. Jönnie kell valami mélyebbnek, mint a nyelveken szólás ajándéka. Lenni kell valami mélyebbnek, mint a nagy és erős szél. A szél kiment, de Isten nem volt abban. Voltak nekünk nagy és erős szelek szerte az országban és szenzációk és vér az arcon és a kézen, mindenféle jel, de hol van Isten?

75 Illés várt. Bár ő próféta volt. De ő figyelt arra. Ő soha nem azért ment ki, hogy összehasonlítsa az ébredéseket velük. Soha nem azért ment ki, hogy megszerezze a legnagyobb sátrat az országban. Soha nem azért ment ki, hogy benne legyen a tévében, vagy ilyesmi, ahogy mi mondanánk.

76 Mindaz a nagy zűrzavar és Amerika bűnös abban, hogy hallgat azokra a zajokra. Ó, mi szeretjük a zajt. De Isten nincs a zajban. Bár lehetnek nagyon is tiszteletreméltóak, mégis Isten nincs zajban.

77 Ha úgy lett volna... Amikor az afrikaiak ütötték a tam-tam dobót – még soha nem hallottál olyan zajt és ritmust – Isten nem volt abban. És nekünk

voltak nagy és erős szelek; voltak nekünk mindenféle tüzek és földrengések és rázkódások és nagy ébredések és ilyen dolgok; de Isten nem volt abban. Ha benne lett volna, megmutatkozott volna. De azután jött egy csendes, szelíd hang és akkor Isten volt a hangban.

78 Erről szoktam gondolkodni manapság, barátaim. Mi, emberek annyira sodródunk mindenféle zajban, ezért... Amerika szereti a zajt. Nézd csak meg, mit csinálnak ma. Bekapcsolják azokat a régi rádiókat, olyan hangosra, amennyire csak lehet az a rock-and-roll és boogley- woogley és minden ilyesmi. Annyira hangosan kell nekik, hogy majdnem szétrobban a dobhártyád – mindez a zaj egész nap.

79 És gyülekezetben vertük a csörgődobot; fel-le szaladgáltunk és visítotunk és kiabáltunk meg huhogtunk és jól éreztük magunkat úgy. Semmit sem mondok ellene, de hol volt benne Isten? Mit hozott? Felszabdalt minket kis darabokra, olyan névvel, mint Isten Gyülekezete, Isten Egyháza, Püünkösdi Egyesült Egység és mind az összes különböző kis felekezetek. Isten nem volt abban. Az Isten előfutára. Az egy keret.

80 Amikor látod ma az úgynevezett Kereszténységet – emberek, akik gyülekezetbe járnak és élnek ezeket a méltóságos életeteket és kimennek és megtagadják a gyógyítást és megtagadják Isten erejét és megtagadják az odaszentelt életet „fanatikusnak” nevezve téged – emlékezzetek rá, hogy ez a keret. Ez... Wood testvér, úgy hiszem, te hívod úgy, hogy „állványozó munka”. Az nem valódi. Az egy keret, ami kívül áll. Isten csak feláll arra, hogy építse az épületet. Dicsőség Istennek. Az csak egy ál keret, ami le lesz rombolva.

81 Mi tapsoltunk és azt mondtuk: „Dicsőség Istennek, amikor kiabálsz, neked megvan.” A metodisták mondták ezt, a nazarénusok. Ők rájöttek, hogy nekik még sincs meg.

82 A püünkösdiéket azt mondták: „Tapsolj és kiabálj addig, amíg nem szólsz nyelveken, akkor megvan neked.” De rájöttünk, hogy nincs meg nekünk. Egy dolog maradt hátra, hogy Isten elvigyen engem egy barlangba, hogy megtaláljam azt.

83 Hadd kapjuk meg azt a csendes, szelíd hangot, azt a valamit, ami a krémet hozza az életbe, azt a valamit, ami, habár emberek, vagy angyalok nyelvén szólok is, ha nincs meg nekem, semmi vagyok. Prófétálhatsz és nyelveken szólhatsz és mutathatsz jeleket és csodákat és tehetsz csodákat és bemutathatsz nagy jeleket, de ha az a csendes, szelíd hang nincs ott benn, semmi vagy, ezt mondja az Írás. Ez az, amire mi most hallgatunk. Voltak

menydörgéseink. Volt nekünk tűz. Voltak nekünk nagy és erős szelek és földrengések, de Isten küldd el hozzánk a csendes, szelíd hangot. Ez az, amire szükségünk van.

84 Figyelj ide, testvér, szükségünk van arra a csendes, szelíd hangra – egy csendes, szelíd hang, amely szólt. Jézus azt mondta, hogy nem hallhattad az Ő hangját az utcán. Nem hallottad Őt kiáltani. Ő volt a mi példaképünk. Nézz Őrá. Őt Szellemben egy galambhoz hasonlította: szelíd.

85 Azok nagy dolgok, vagy csendes dolgok. Tudtátok ezt, barátaim? Figyeljetek. A nap, ami életet ad a földön minden élőlénynek – a növényvilágban, a növények életében, a fák életében és bármiben – életet hoz elő (a nap teszi). És az egy millió gallon (4,5 millió liter) vizet ki tud húzni a földből, mégis kevesebb zajt csinál, mint amikor mi megtöltünk egy vödört vízzel. Azok nagy dolgok; a csendes dolgok nagy dolgok. Hallottátok már valaha forogni a Földet? Hallottátok már valaha a bolygókat, amint a pályájukon haladnak? Hallottátok egyet is? Azok a nagy dolgok. Hallottátok már valaha, ahogy felkel a nap?

86 Ó, mi azt gondoljuk, hogy kell, hogy sok zaj legyen, kell, hogy egy fúvós zenekar fújja, sok fel – le ugrálás, vagy nem jó az összejöveteleink. Azt gondoljuk, hogy mindenkinek a csúcson kell lenni... tapsolva és ilyen dolgok. Azt gondoljuk, kell, hogy a zene ritmusban menjen és mindenki szaladgáljon a folyosón, az ülések (sorok) között. Az megvolt nekünk! Mi haszna volt? Hová lett? Hová vitt minket mára? Egy csomó zavarodottságba, egy csomó felekezetbe, szétszabdálva, tönkrement testvériségbe. Biztosan ezt tette.

87 Az az öreg szöcske és sáska és mindazok a bogarak, onnan régről, a kezdetektől, amit Jób látott... vagy Joel látott. Amit a sáska meghagyott, megette a szöcske, amit a szöcske meghagyott, megette a cserebogár és így tovább, addig, amíg csonkig leettük. De az Ige azt mondja: „Helyreállítom, így szól az Úr.”

88 Mi várunk valamire. A mi összes kiabálásunk – volt elég lökés és zaj, hogy megtérítsük az egész világot. Volt elég éljenzésünk, kiáltásunk és munkálkodásunk, amíg... Mit ért? Az nem építette a gyülekezetet; felekezeteket épített. Embereket csinált, akik kimennek felfújott gondolatokkal és kitömött ingekkel.

89 Nekem nem tetszik az a dolog. Kimenni az emelvényre azt mondva: „Ó, nézd csak őt; ő egy herceg. Nézd, milyen jól-öltözött, kifényesítve és minden. Ő tudja, hogyan hajbókoljon és így tovább.” Isten nem ezt választja.

90 Egy próféta is ezt gondolta valamikor. Úgy volt, hogy felken egy szolgát. Így szólt: „Ő a legnagyobb a családban; ő jól fog kinézni.” De Isten elutasította őt.

91 Nem kell, hogy hercegeid legyenek, és így tovább, hogy úgy kiálljanak oda, mint egy nem tudom mi. Nem a ruha számít, ami rajtad van, vagy az ékesszólás, amivel beszélsz. Az valami, ami benned van, az Isten hangja. Ez az.

92 A próféta elment egy másik mellett és így szólt: „Nem ő az. Isten elvetette őt.” Elment egy másikhoz és ezt mondta: „Nincs még valaki?”

93 Azt mondta: „Van még egy kis pirospozsgás fiúcska, ott a domboldalon, bárányokat őriz.” Az volt Dávid.

94 Amikor előhozták ezt a kicsi, vörös hajú, szeplős arcú fiút onnan a kis görnyedt vállaival, birkabőrrel körültekerve, Isten így szólt: „Ő az.”

95 És az összes nagy szobraik és kitömött ingeik nem illenek Istenhez. Lehet, hogy van egy D.D.D.-d, Ph.D.-d vagy dupla L.D. fokozatod [Teológiai, bölcsész és jogi doktori fokozatok – a ford.] Lehet, hogy püspök vagy, pápa, vagy lehetsz akármi. De ahhoz Isten kell, hogy a semmiből valamit csináljon. És amíg te tudsz semmi lenni, Isten a valami. Addig, amíg el tudod magad tenni az útból, Isten be tud jönni. De amikor olyan felfuvalkodott és merev vagy, hogy neked van a legnagyobb és a legjobb, akkor semmid sincs, ami kellene: Az pedig egy alázatos szív Isten előtt. És mi tudjuk ezt, testvéreim. Bizonyára.

96 Biztosan nem láttátok, vagy hallottátok még a napot felkelni. Még soha nem hallottatok ilyet. Kimentetek már valaha este meghallgatni, ahogy leesik a harmat? Mit tennénk nélküle? Látjátok, ennek nem az kell. Mondok most nektek valamit; a csendes... Nem a hullámozó vizek, amik olyan zajosak és fel-le csapkodnak, azok, amik visszatükrözik a csillagok szépségét. Hanem a kicsiny tó, ami mély és csendes, ami vissza tudja tükrözni a csillagok szépségét.

97 Amire szükségünk van ma este, az a mély, gazdag megtapasztalás, az a valami bennünk, ami... Nem kell kiabálnia, de lehet, hogy fog. De mi az összes hangsúlyt a kiabálásunkra fektetjük. Lehet, hogy soha nem fog nyelveken szólani, de lehet, hogy igen. De mi minden hangsúlyt erre helyezünk. [Üres hely a szalagon.]

98 Talán nem fog elmenni egyetlen Billy Graham összejövetelre, Oral Roberts összejövetelre, vagy az enyéimre. Nem kell. Ami kell, hogy meglegyen, az Isten örök szeretetének mélysége, az a Szellem őbennük, ami azzá tesz téged, aki vagy.

99 Ez az, amiről ma reggel beszéltem. Ez az, amiért ráncigálom a gyülekezetet a Golgotához. Ne gondold, hogy csak azért, mert nyelveken szólsz, vagy olyan sokat tudsz az Igéről, vagy mert olvastad valakinek a könyveit és többet tudsz, mint a másik fickó. Azt mondta: „Tegyél egy jelet azokra, akik sóhajtoznak és kiáltanak az utálatosság miatt, amit a városban tesznek.” Kire tenné rá a jelet ma este a mi városunkban?

100 Látjátok, a Szellem mélysége az, nem a felszínesség. Nem a hikori dió héja az, ami jó; hanem a hikori dió a héj alatt. Nektek van egy nagy üres héj; nincs alatta semmi. Amire ma szükségünk van, az Isten szeretetének a mélysége.

101 És amikor Illés meghallotta azt a csendes, szelíd hangot, semmi nem zavarta már. Ti mit hallottatok abból az egészből? Néhány nap múlva elmentek. Hallottátok Billy Graham-et; fogjátok hallani Oral Roberts-et; Hallotok majd másokat, nagy embereket. Nincs semmi bajom azokkal az emberekkel; ők Isten szolgái.

102 De ne figyeljete a zajra. Halljátok meg azt a csendes, szelíd hangot, a mélységét annak a valaminek, ami bejön az emberi szívbe és elvesz tőled minden butaságot. Elveszi belőled az egész világot. Megteszi veled, hogy meggyűlöld a világ dolgait és szeresd Isten dolgait. Ez az a mélység. Ez az a tó, ami visszatükrözi Isten örök dicsőségének csillagait. Ez az a dolog, ami könnyeket fakaszt a szemedben és kibeszélhetetlen örömet hoz és telve van dicsőséggel. Segít, hogy megállj, amikor minden más dolog kudarcot vall. Segít... Amikor jön egy betegség, vagy akár a halál maga, még mindig visszatükröződnek abban Isten áldásai. A kis tó az, ami mély és visszatükrözi a mennyet — nem a fodrozó, zajongó vizek. A tajtékzó vizek nem nagyon mélyek; a csendes vizek azok, amik mélyre mennek.

103 Isten segítsen nekünk ma este, barátaim, ahogy jövünk az úrvacsorai asztalhoz, hogy emlékezzünk erre. Nem számít, mit teszünk külsőleg, mennyi jó dolgot teszünk. Azt mondod: „Nos, Branham testvér, én eljárak gyülekezetbe. Próbálok a legjobb módon élni, ahogy csak tudok.” Jó. Nem szólok semmit az ellen, testvérem. „Szóltam nyelveken, Branham testvér. Kiabáltam Szellemben.” Az jó. De én nem erről beszélek, testvérem. Az még mindig nem az. Az nem az, amiről én beszélek.

104 Én arról a csendes, szelíd hangról beszélek, ami valami gazdag és fenséges, ahogy régen láttam azokat az öreg anyókákat, amikor lejöttek itt a padsorok között évekkal ezelőtt, miközben könnyek csorogtak végig az arcukon, amikor egy bűnös fiú felállt, hogy az oltárhoz jöjjön.

105 Ma pedig, teszek egy kihívást és látok egy fiút kijönni; ők csak ülnek és fújják a rágógumijukat. Mi a baj? Elveszítettétek a hallásotokat arra. Mit hallottatok? „Mit hallasz?”

106 A végidőnél vagyunk. Halljátok a televízióban és a rádióban, a magazinjaitokban, az újságaitokban, hogy lesz egy örvény át ezen az országon egy napon. Mire figyeltek? Hogy meghalljátok... Mindarra a sok riadalomra a rádióban, egész nap azzal a sok ostobasággal és dolgok, hogy halljuk, hogy mikor fogják ledobni a lövedékeket, vagyis a bombákat?

107 Én nem arra a dologra figyelek. Én arra figyelek, hogy meghalljak egy hangot, ami azt mondja: „Gyere feljebb. Jól van jó és hű szolgám.” Te mit hallgatsz?

108 Tudjátok, azt gondolom, hogy annyira érdekel minket, hogy hallgassuk közeli a világ összes dolgát és efféle dolgokat, hogy nem tudjuk meghallani azt a kis, csendes, szelíd hangot.

109 Halljuk, hogy a pásztorunk azt mondja: „Csak csatlakozz a gyülekezethez; az rendben lesz.” Halljuk, hogy néhányuk azt mondja: „Csak szóljál nyelveken; ennyi az egész.” Néhányan azt mondják: „Csak kiabálj és ennyi az egész.” Nem tudod meghallani azt a csendes, szelíd hangot, ami belevisz valami gazdagságot és mélységet az életbe és azzá tesz téged, amivé lenned kell.

110 A búza nem azért terem búzát, mert törzsön van... vagy száron van. A gyom is száron van. De kell hozzá az az élet, ami abban a szárban van, hogy előhozza a búzát. A víz, ami esik rá, mindkettőt megöntözi; mindketten örülni fognak annak; mindketten növekedni fognak azáltal.

111 Lehet, hogy férfiak és asszonyok úgy nőnek fel, hogy kiabálnak és dicsőítik Istent, nyelveken szólnak és gyülekezethez tartoznak, táncolnak Szellemben és tizedet fizetnek és mégsincs meg a szívükben Isten gazdag és mély szeretetének csendes, szelíd hangja. „Még ha a testemet tűzhalálra szánom is és szeretet nincs bennem, semmi vagyok. Habár minden vagyonomat odaadom, hogy enni adjak a szegényeknek, mégis semmi vagyok. Habár akkora hitem van, hogy hegyeket mozdítok el; mégis semmi vagyok. Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, mégis semmi vagyok.”

112 Látjátok, az a csendes, szelíd hang az, ami szól ott lenn a szívedben, ami megváltoztat minden viselkedést, változást hoz a természetbe és te új teremtéssé válsz Krisztusban. Mit hallasz? Attól függ, mire figyelsz, barátom.

113 Ha arra figyelsz, hogy meghalld... Nem a megjegyzéseket, vagy az észrevételeket, mégis, ha arra figyelsz, hogy halljál egy nagy ébredésről valahol, ahol tízezer ember gyűlt össze, menj csak, de te a rossz dologra figyelsz. „Átmegyek és megnézem. Azt mondják, nagy tömegek vannak náluk.” Az egy csepp sem számít. A versenypályáknak is megvan ez. Minden másnak megvan ez. A rock-and-roll-osoknak is megvan ez. „Átmegyek... Átmegyek valami más miatt.” Ha valami más miatt méysz...

114 De ha bármi másra figyelsz a csendes, szelíd hangon kívül, akkor menj vissza a barlangba. Menj vissza a reketyebokor alá, amíg készülődhetünk; tartsd magad csendességben és várj! Hadd jöjjön a mennydörgés; hadd rázzanak a földrengések. Hadd járjanak az erős szelek és söpörjön végig a tűz, bárminek is kell lenni. Ez az ének jutott az eszembe:

Taníts, Uram, várni, amikor a szívek lángra gyúlnak,
Hadd hajtsam meg a büszkeségem és hívjam a Te nevedet;
Újítsd meg a hitemet, szememet Rajtad tartva,
Hadd legyek ezen a földön azzá, ami akarod, hogy legyek.
(Ez az, amit én tenni akarok.)

Akik az Úrra várnak, erejük megújul,
Szárnyra kelnek, mit a sasok, (Hiszitek?)
Futnak és nem fáradnak el,
Járnak és nem lankadnak meg;
Taníts engem, Uram, taníts meg, Uram, várni.

115 Hadd jöjjenek a mennydörgések; hadd söpörjenek végig a tüzek; de hadd halljam én meg, amint az a csendes, szelíd hang így szól: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok, gyertek ki a reketyebokor alól és gyertek ki a barlangból.”

116 Akarom befedezni az arcom–arcom az Ő vérében, előremenni és azt mondani: „Igen, Uram, most már hiszek.”

117 Imádkozzunk! Ó, Urunk, mennynek és földnek Teremtője, az Örök Élet Szerzője és minden jó ajándék Adója, légy irgalmas hozzánk, Urunk, úgy állunk itt most, hogy szükségünk van, hogy halljunk Tőled. A mi hangunk, Urunk, felszállt. És már annyi hangot hallottunk. Olyan sokan mondják: „Gyere csak át ide, ebbe a gyülekezetbe. Ha csatlakozol a gyülekezetünkhöz, nekünk van a legjobb csoportunk a városban. A legjobban öltözött emberek és a város polgármestere is hozzánk jár.” És sok ember jár az alkalmakra, Urunk, vannak kormányzóik és így tovább, hogy kiálljanak és beszédet mondjanak. Ó,

Istenem, tartsd ezt távol tőlem, Uram. Rejts el engem egy barlangban és hadd várjak, Uram. Mit érdekel engem, hogy mit mond a kormányzónk. Én meg akarom hallani az én Megváltóm csendes, szelíd hangját. Ó, taníts engem várni, Uram és megújítani az erőm, ahogy várok Rád.

118 És segíts ennek a gyülekezetnek, Uram, hogy ők várjanak Rád. És újítsd meg az ő hitüket és újítsd meg az ő erejüket, hadd keljenek szárnyra, mint a sasok. Ne hallgassanak, Uram, a zajra, a kiabálásra, hanem hadd hallgassanak a csendes, szelíd hangra.

119 Uram, néhány nap múlva egy barlangba fogok elvonulni, hogy ott várjak. Ó, Istenem, segíts nekem, Uram. Tégy vakká és tedd füleimet süketté a világ dolgaira, a népszerűsége, vagy hírnévre, vagy bármilyen hiábavaló dologra, amit e világ kínál. Hadd maradjak ott, Uram, addig, amíg meg nem hallok azt a csendes, szelíd hangot; azután hozd elő a Te szolgádat, Uram, sasszárnyakra kelve. Add meg ezt, Uram.

120 Áldd meg ezt a kis gyülekezetet. Áldd meg a mi Neville testvérünket. Vedd ki azt a betegséget a gyomrából és üzd azt el tőle. Fogd be őt, Uram, az igába és hadd térjen ide vissza megújulva. „Erejük megújul.” Add ezt meg, Urunk.

121 Bocsásd meg a mi bűneinket. Most jövünk az Úrvacsorai asztalhoz, Urunk. Azt mondtad: „Aki méltatlanul eszi és issza, ítéletet eszik, vagy iszik önmagának, mert nem különböztette meg az Úrnak testét.” Segíts minket, Urunk, hogy átkutassuk a lelkünket, szívünket. És próbálj meg minket és lásd meg, van-e bennünk bármilyen tisztátalan dolog. Ha igen, bocsáss meg nekünk, Ó Istenünk, ahogy alázatban várunk Rád. Jézusnak, a Te Fiadnak nevében kérjük ezt. Ámen.

Taníts engem, Uram, várni a térdeimen,
És a Te jó idődben majd megadod a kérésemet. (Így van.)
Taníts, hogy ne arra támaszkodjak, amit mások tesznek,
hanem várjam, hogy imában választ kapok Tőled.

122 Ez az, amit akarok: választ a mennyből. Meg akarom hallani az Ő hangját, nem az igazgató hangját, nem a polgármester hangját, nem a kormányzó hangját, nem a püspök hangját. A Te hangodat akarom hallani, Uram, a Szent Léleknek azt a szelídségét és gyengédségét, ami a szívemben szól: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok.” Igen, Urunk, a rekettyebokor alatt fekszünk most. Várakozunk, hogy meglássuk, mit fog Ő mondani. Az Úr áldjon meg mindnyájukat most.

123 Hányan akarjátok, hogy megemlékezzünk rólatok imádságban? Hadd lássuk, hogy felemelitek a kezeiteket és azt mondjátok: „Uram, taníts engem várni. Taníts engem! Hadd felejtsem el az összes büszkeségem. Amikor a többiek elmennek és ilyen nagy dolgokat tesznek, hadd alázzam meg a büszkeségem és hívjam segítségül a Te nevedet. Taníts, hogy ne arra támaszkodjak, amit mások tesznek, hanem csak várjam, hogy imában választ kapok Tőled.”

124 Úgy, ahogy Illés tette, ő várakozott ott. Hallotta a mennydörgést. Hallotta a villámlást. Hallotta, ahogy felmorzsolódnak a sziklák. Hallotta a tüzet. Hallotta a szelet. De nem ez volt, amit keresett. Az meg sem hatotta a prófétát. Hagyta, hogy elmenjen. De amikor az a csendes, szelíd hang jött, felvette a köpenyét, az arcára borította és kiment a barlang szájához. És az Úr így szólt: „Menj és állj a Kősziklára!” Ez az, amit hallani akarok: „Állj a Kősziklára!”

125 Rendben. Itt az idő, hogy úrvacsorázzunk. Az Úr áldjon meg titeket. Először, úgy gondolom, mielőtt ezt tennénk, még akarunk imádkozni mindenkiért itt benn, aki felemelte a kezét, akik tényleg akarják, hogy Isten szóljon hozzájuk. Van itt valaki közöttetek, aki ma este is a rekettyebokor alatt van? Emeld fel a kezed. Persze. Persze, hogy vagyunk.

126 Sokan közületek most a barlangban vannak és várakoznak. Láttátok, amint mind ezek a nagy dolgok elvonulnak. Hallottátok Billy Graham és Oral Roberts nagy ébredéseiről és az enyémről és mindenütt, Tommy Osborn, Tommy Hicks, ezek mind elvonultak, de hol vannak most? Hová lett az a hang? Azt mondod: „Kiáltoztam Jessupékkal.^[dzsesszápékkal] Táncoltam Szellemben a Musical Harts-szal.^[mjuzikli hartsszal] Én... és mindezek a dolgok. Megtettem mindezt. De hol van az a valami, Branham Testvér, ami leszorít engem és tesz rám egy terhet az elveszett lelkekért, addig, hogy már pihenni sem tudok miatta.”

127 Ez az egyetlen fajta, ami bemegy. Erről beszélt a Biblia: Csak azokra tegyél pecsétet, akik sóhajtanak és nyögnek mindazon utálatosságok miatt, amelyeket elkövettek a városban.” Ó, ez az, ahol szükségben vagyunk, barátaim. Imádkozzunk újra.

128 Urunk, kérünk, Urunk. Ó, lehet, hogy túl sokat éneklek; lehet, hogy túl sokat prédikálok; lehet, hogy túl sokat kiabálok, vagy túl sokat sírok; de soha nem fogok túl sokat imádkozni. Ó, Istenem, kutass át és próbálj meg engem.

129 Ahogy az előbb beszéltem is a mély tavakról, hogyan tükrözik vissza a csillagokat, tedd belénk a Szellemed mélységét, Urunk. Ahogy Dávid, a próféta mondta: Csendes vizekhez vezet engem” — nem tajtékzó vizekhez — csendes vizekhez.

130 Vezess oda engem, Uram. Csendesíts le engem. Ideges vagyok. Nagyon nyugtalan vagyok. Mindent megtettem, amit mondtál, hogy tegyek, legjobb tudásom szerint. Beutaztam az országot, bejártam a világot, prédikáltam és kiáltottam és győzködtem. És Te hűségesen bemutattad a Messiás jelét, hogy megmutasd, hogy Te vagy az, Uram, aki azt teszed és nem egy ember. Hálás vagyok ezért. De mégis, Uram, ma este a rekettyebokor alatt vagyok. Azon tűnődöm: „Miért nem térnek meg? Miért nem tudja ez az Amerika meglátni ezt, Uram? Olyan tompák az érzékszervei, olyan szorosan szervezett a gyülekezet... És nem akarnak együttműködni. Semmit nem csinálnak, csak kritizálnak.”

131 De én csak annyira biztos vagyok ma este, mint Illés volt a fa alatt, abban, hogy van még Neked hétezer, akik nem hajtottak térdet a Bálnak. Van sok szented ma a földön, akik várják az Úr eljövetelét.

132 Ó, Urunk, légy hozzánk irgalmas. Próbálj meg minket és tegyél minket a mérőserpenyődbe. És ha látjuk, hogy híjával találtattunk, ó, Urunk, akkor tisztíts meg minket a bűneinkből és tegyél minket azzá, akivé Te akarsz, hogy legyünk. Add meg ezt minden személynek ebben a gyülekezetben, mivel mi ezt Jézus nevében kérjük. Ámen.

133 Most, közeledik az úrvacsora ideje. És imádkozunk, hogy Isten áldjon meg titeket most. Mindenki, akinek mennie kell és nem akar úrvacsorát venni, találkozzunk itt szerda este; lesz ismét összejövetel.

134 Ne felejtsetek el imádkozni értem. Most szükségem lesz rá. A következő néhány napon szükségem lesz imádságra. Tehát ne vegyétek ezt könnyedén. De helyeztetek a szívetekre engem és imádkozzatok értem. Szükségem van az imádságaitokra. Vannak döntések, amiket meg kell hoznom, amik változást hozhatnak lelkek milliói számára. Valaminek történnie kell. Eljutottam, ameddig tudtam saját erőmből. Kell egy látomás nekem Istentől a magam számára. Fog nekem mutatni mások számára, de kell, hogy legyen valami magamnak. Szükségem van rá. Imádkozzatok értem. El fogja küldeni, ha egyszerűen csak imádkoztok.

135 Ma ahogy arra jártam, szétnéztem. És kint voltam a házatoknál, Roy Testvér és nem akartam bejönni. Kocsik voltak ott kinn. Tartozom nektek és

Slaughter^[szlótör] testvérnőnek egy látogatással. Méda és én arra jártunk kocsival. Azt mondtam: „Nos, majd visszajövünk egy kicsit később.” De valami közbejött és nem értem vissza.

136 És ahogy arra jártam, vezettem az úton, arra gondoltam: „Ó, Istenem, kell, hogy történjen valami. Egyszerűen csak meg kell, hogy ragadjalak Téged valahol.” Az óra szorongat. Leszáll a sötétség. Itt van a végidő; egy perc van éjfélig. Lásd meg az ellenség jelenlétét; azt a rázkódást, érzést, idegállapotot, a világuknak a feszültségét, nem tudva, hogy az a Te végítéleted, látjátok. Ó, igen. Keljünk szárnyra, mint a sasok most, repüljünk az Ő karjaiba, aki ugyanaz tegnap, ma és örökké.

137 Most, mindenki, aki akar maradni úrvacsorára, örülnénk, ha itt lennétek a közösségnek erre az idejére. Tehát, megvan nektek az I Korintus, úgy hiszem, a tizenegyedik fejezet abban. Megkérlek, téged, Neville Testvér, hogy olvasd is fel akkor, ha megtennéd. [Neville Testvér felolvassa az I Korintus 11:23-32-t.]

Mert én az Úrtól vettem, a mit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend.

Azért a ki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.

Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból,

Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.

Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan.

Mert ha mi ítélők magunkat, nem ítéltetnénk el.

De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.

138 Ez nem szorul semmilyen magyarázatra. Az egyszerűen ez: Ha méltatlanul esszük, vagy isszuk, ítéletet eszünk, vagy iszunk önmagunknak, mert nem becsültük meg az Úr testét. Ezért van közöttetek sok gyenge és

beteg és sokan halottak. Értitek? Amikor eljövünk, hogy úrvacsorát vegyünk... Minden kereszténynek kellene vennie úrvacsorát. Az a te kötelességed. Az egy megmérettetés, látjátok. Jézus azt mondta: „Ha nem veszitek, nincs részetek velem.” látjátok. „De aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik önmagának.” Azaz, ha még mindig kinn vagy a világgal és teszed a világ dolgait és az emberek látják, hogy veszed az úrvacsorát, rossz dolgot cselekszel. Csak szégyent hozol magadra és az csak károdra lesz. Az nem Istennek okoz kárt; az neked okoz kárt. Ezért az embernek meg kell vizsgálnia magát.

139 És mielőtt közeledünk ehhez a szent pillanathoz, kérjétek Istent, hogy kutassa át az életemet. És ha tettem bármi olyat, ami nem helyes, bocsáss meg nekem azért. Nem úgy akartam tenni. Jóvá fogom tenni, ha Ő megmutatja nekem. És ugyanezt fogom kérni értetek is.

140 Azt mondja: „Ha egybegyűltök, várjátok meg egymást.” Várjuk meg egymást és imádkozzunk egymásért. Mi akarjuk venni ezt az úrvacsorát. És ha mi nem tesszük ezt, nincs részünk Ővele. Ez az, amit mondott. Első... vagy Szent János, a hatodik fejezet.

Most, csak imádkozzunk. Imádkozzatok értem magatokban, mialatt én értetek imádkozom. [Csendes imádság pillanatai.]

141 Ó, Urunk, hallgasd meg az imáinkat. Ez a mi imánk a megbocsájtásért, Urunk. Megbocsájtásért imádkozunk. Irgalomért imádkozunk. Bocsáss meg nekünk, Urunk. Ahogy írva van a Te Igédben: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, ahogy mi is megbocsájtunk azoknak, akik ellenünk vétkeznek; és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség örökké. Ámen.”
